

6 PUNTADES

No vaig néixer del ventre de la meva mare, sinó del seu cor, i avui celebro el meu aniversari. Però no és el dia que vaig obrir els ulls a la vida, que és a l'agost, sinó la primera vegada que vaig venir aquí, a Barcelona, fa exactament tres anys. Llavors tenia onze anys i estava morta de por. Una nova família, una nova llengua, un nou país. Tot i que el canvi era per a millor, m'espantava.

Em va costar molt adaptar-m'hi, però amb l'ajuda dels meus pares, de la Laia, la meva millor amiga, i sobretot de l'àvia ho vaig poder superar i vaig deixar amagadets en la memòria, no oblidats, els records de la meva vida anterior.

Avui el pare m'ha fet un gran pastís de maduixa. És el millor pastisser del món! M'agrada l'olor que fa quan l'abraço, una barreja entre canyella, sucre i vainilla. I encara fa més bon gust quan li faig un gran petó de vaca a la cara. Aquests petons són especials de la meva família, i van acompanyats de grans abraçades d'ós.

Encara que avui és dimecres, hem fet un gran dinar de diumenge. Som cinc: els pares, l'àvia i la Laia. Aquesta és la meva petita però gran família

Abans del pastís hem començat pels regals. Estava massa impacient i no em podia esperar més. El dels pares estava

cantat: un ordinador portàtil. Feia temps que els el demanava, però ells s'hi resistien, deien que a casa ja tenim prou ordinadors, un la mare i un el pare. Per a ells són electrodomèstics que podem fer servir tots. A cap casa no hi ha una rentadora o un microones per a cada membre de la família. Però no és el mateix. Quines ocurrències que tenen! Jo en necessito un per a mi sola, no solament per fer els deures, sinó per parlar amb els amics i les amigues per Internet i per tenir-hi les meves coses.

L'obsequi de la Laia estava molt ben embolicat, amb un paper amb tots els colors de l'arc de Sant Martí i un flocc gros taronja, que és el color que m'agrada més. El rosa no m'agrada gens. Tampoc no m'agrada el gelat de xocolata, però sí el de coco, i m'agrada molt beure llet freda.

M'ha costat molt de desembolicar. Per fer la broma, la Laia hi ha posat força cel·lo. Hem rigut per les butxaques. Finalment ho he aconseguit. Era una pilota de futbol. A mi m'agrada molt jugar-hi. Faig de davantera en l'equip de l'institut.

De seguida he començat a fer botar la pilota.

—Shakira! Aquí a casa, no! —m'ha advertit la mare.

Les meves mans l'han agafada amb cura i, instintivament, n'he recorregut tota la forma esfèrica. He observat atentament les vint peces hexagonals i les dotze de pentagonals, cada puntada; exactament 650 són les que es necessiten per cosir un baló com aquest, 650 expertes puntades fetes a mà, amb força i habilitat, ja que les costures van per dins. Aquest, però, té una característica especial: té sis puntades en forma de creu per fora.

Com un autòmat he fet cap a la nevera, l'he oberta i he observat com era farcida de coses, totes molt ben ordenades per prestatges. El dels lactis, amb la llet, la mantega, els iogurts i els formatges. Un per a la carn, l'altre per al peix, un calaix per a la verdura, l'altre per a la fruita, i a la porta, els sucus, l'aigua, els refrescos, els ous, pinyons, melmelades de molts sabors...

Quan obro la nevera, s'encén un llum. El que encara no tinc gaire clar és si s'apaga quan la tanco. No m'he atrevit a fer aquesta pregunta als pares, ni a la Laia, ni tan sols a l'àvia, que és la persona encarregada d'explicar-me les coses. Ella en sap molt de tot. No vull que es pensin que sóc una bleada assolellada; no tinc edat per fer segons quines preguntes. Tots obren i tanquen la nevera amb naturalitat. Donen per fet que s'apaga el llum, però a mi sempre em queda el dubte.

He observat també el calaix dels coberts: forquilles, culleres i ganivets ordenats per mides i colors i un munt d'estrís de cuina. Em va costar molt acostumar-me a menjar amb coberts. Jo abans feia servir de cobert el pa: en tallava un tros amb els dits i l'usava per empènyer el menjar, per dur-lo a la boca.

He anat a la meva habitació. És molt gran per dormir-hi tota sola. Hi ha dos llits, un per a quan es queda la Laia, una taula, molts prestatges amb llibres i joguines, un armari farcit de roba i un sabater. Aquest moblet per guardar-hi sabates va ser una de les coses que em va sobtar més en arribar a Barcelona. Per més estrany que resulti, no va ser la Sagrada Família, ni el parc Güell. No em cabia al cap que aquí la gent

tingués tantes sabates que necessités un armari només per guardar-les-hi.

I és així. Jo ara en tinc moltes: les esportives, les botes d'aigua, les botes d'hivern, dos parells de sandàlies, unes xanquetes, unes sabatilles d'estar per casa, unes per sortir de la dutxa, unes per anar a la platja, unes per banyar-me a la piscina, les sabates de mudar. Quan jo era petita, només tenia unes sandàlies i la major part del temps anava descalça.

En realitat, de Barcelona, em va sorprendre tot. El primer, veure les cames de les dones. Jo mirava i mirava, incrèdula. Ara, amb el pas dels anys, ja m'hi he acostumat, tot i que he de confessar que encara em costa mostrar les meves.

M'he descalçat i m'he assegut a la vora del llit, gran i confortable. He doblegat la cama esquerra, he posat el peu damunt del llit i he recolzat la barbeta contra el genoll. Llavors m'he adonat que encara no havia amollat la pilota.

Un baló perfecte, amb 650 puntades i sis per fora en forma de creu. I de cop i volta, els meus records més amagats han aflorat.